

anden, ikke alene Sagteiernes, men de Landstomiste Interesser, de, som vedrøre Skov og Agerbrug. Jeg er ingen absolut Modstander af at forandre de Bestemmelser, vi nu have i Sagtloven, naar man tager de forskellige Interesser under alvortigt Overveelse; men saaledes uden videre hovedfulds at komme med et Forslag ved Slutningen af Samlingen, er umotiveret, og hvis dette Forslag bliver vedtaget, er det efter min Opfattelse det mest umodne Forslag, som er blevet vedtaget i dette Thing. Jeg skal nærmere begrunde hvorfor. Den ærede foregaende Læser har allerede omtalt nogle af de Følger, som dette Lovforslag vilde medføre, idet han nemlig sagde, at den Rettsbevidsthed, som man nu har med Hensyn til Overholdelsen af den nuværende Sagtlov, vilde slappes. Det vil jo f. Ex. i Tiden mellem den 12te September og den 1ste Oktober være meget vanskeligt at forhindre, at en Sæger skyder en Hare engang imellem. Jeg er selv ikke saa ganske ubekendt med Sagten, idet jeg ofte har benyttet min Fritid til at jage i, og jeg veed derfor, hvorledes det gaar til. Jeg veed nok, at Sagttiden er forskjellig for visse Fuglearter, men den begynder dog samtidig paa det samme Territorium. Naar nu Sagttiden for Agerhøns og Hare hidtil er begyndt i September — og Bestemmelsen herom har vedligeholdt sig siden 1840, altsaa i 39 Aar, hvorved den er bleven indgroet i Folkets Bevidsthed — og naar det Samme fremdeles skal være Tilfældet for Agerhøns, saa gad jeg dog nok vide, om man, naar man hører, at en Mand løber om i Marken og skyder, vil undersøge, om det er Agerhøns eller Hare, han skyder; det tror jeg ikke, man vil. Det ærede Medlem fra Sorø (Holstein-Holsteinborg) udtalte, at der kun var enkelte Sægere paa Landet, idet han, saavidt jeg opfattede ham, kun betragtede Godsseierne og Herregaardsstyterne som Sægere, men dette er ikke Tilfældet; thi nuomstunder er navnlig i Sjælland Alle Sægere, og jeg betvivler, at de Paagældende vilde vide, at de overtræde disse Bestemmelser. Alle de Karle, som jeg har hørt, have været Sægere med Undtagelse af en enkelt, og hvorledes vilde jeg nu stille mig, dersom en af mine Karle istedetfor at skyde en Agerhøne maatte kom hjem med en smut Hare? Vilde jeg angive ham? Det betvivler jeg, kjøndt jeg kjender Loven; men den, som ikke kjendte Loven, vilde jo i alt Fald ikke angive en saadan Karl. Jeg tror derfor ikke, at denne Bestemmelse vil kunne overholdes; men en moralsk slappende Lov vil jeg ikke være med til at give. Dernæst er der den uheldige og efter min Opfattelse meningsløse Bestemmelse, at man ikke maa sælge Bildtet før end 2 Dage efter Sagttidens Begyndelse, saa at det altsaa kan hænges og blive halvt fordærvet. Nu har jeg vel hørt, at man har begyndt at skyde nogle Dage før end den 12te September; men de Herrer, der kjende lidt til

Sagten, vilde vide, at man godt kan glemme Bildtet i mange Dage, og jeg tror, at enhver praktisk Skytte vil give mig Medhold heri. Man kan godt glemme Bildt i 8 Dage, uden at Noget kan opdage, naar man har stude det, og jeg er derfor vis paa, at, hvad enten denne Bestemmelse kommer ind eller ikke, vil Reglen om Sagttidens Begyndelse dog blive overtraadt. Nu staar der i § 13 i Loven af 1871, — og denne Bestemmelse tilligtes det ikke at forandre — at, naar den vedkommende Handlende kjender den, som har solgt ham Bildtet, saa er han uden Ansvar; men jeg gad dog nok vide, om de Folk, som nu handle med Bildt paa Landet — det er jo i Reglen Smaahandlende —, skulde kunne kjende hele Ungdommen paa Landet, thi saavidt jeg veed, ere de Allesammen Sægere. Jeg tror, at Mange, som ikke kjende denne Lov, vilde blive dragne ind under den, hvilket kan have til Følge, at de mest Ufkyldige kunne blive straffede, medens de Skyldige, som kjende Loven, kunne gaa fri. Som Følge heraf er jeg en bestemt Modstander af Loven, som jeg tror vil virke moralsk fordærvelig. Saadanne Love, som Befolkningen betragter det som en Urimelighed at overholde, er jeg imod, og jeg kalder denne Lov urimelig med Hensyn til den sidstnævnte Bestemmelse. At man indskrænker Tiden for Salg af Bildt efter Sagttidens Ophør fra 14 til 8 Dage, har jeg ikke Noget imod, da det ikke vil have nogen videre praktisk Følge. — Det vil maaske ikke være undgaet det ærede Things Opmærksomhed, at jeg nu ved anden Behandling stemte for Ræven, uagtet jeg, dengang da Loven i 1871 var for, og et æret Medlem, som nu er Landsthingsmand (Raben), vilde have Ræven fredet, ikke vilde gaa med hertil. Jeg kan imidlertid ikke negte, at jo længere jeg har set paa Forholdene, desto mere er jeg bleven tilbøjelig til at frede Ræven. De Herrer maa vide, at efter Loven af 1871, er Ræven mere ugunstig stillet, end den tidligere har været, thi ifølge Loven af 1861 var Ræven fredet i Klitrækninger, som vare indtagne til Skovopelskning, og uagtet jeg ikke i Et og Alt billigede det Forslag, som var stillet af det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer), saa kan jeg dog ikke negte, at jeg var tilbøjelig til at frede Ræven baade i Skov- og Hedestækninger, som indtoges til Kræplantning. Efter den praktiske Kjendstab, som jeg har til dette Forhold, tror jeg, at Ræven er en udmærket Skovfoged, og dertil kommer endnu en anden Ting, som vi ikke maa overse. Enhver vil vistnok være enig med mig i, at navnlig i de senere Aar bærer ethvert Blad, som man tager i Haanden, Vidnesbyud om, at Katterne have taget Overhaand ikke alene i Husene, i Korne og paa Markerne, men ogsaa i Skovene, og jeg er derfor ligesom en stor Del af mine Meningsfæller tilbøjelig til at frede Ræven som en